

det er jo egentlig et Systemskifte, jeg saa inderlig gerne vilde have indført. Det har nemlig altid været saaledes, saa længe jeg kan huske, at Banernes Jord er hellig, der maa ingen Mand komme paa denne Jord, ingen Fodgænger maa betræde den; det er kun, naar man har en Snor om Huen, at man faar Lov til at gaa paa Banen. Jeg har aldrig nogen Sinde kunnet forstaa Nytten af dette, og Publikum kan saamænd heller ikke forstaa Nytten deraf, og derfor har Publikum heller aldrig rettet sig efter disse Forbud, men Folk passere ret jævnligen paa vore Banelinier; det er umuligt at faa Publikum til at begribe, at det kan skade disse Linier det aller mindste. Og lige saa umuligt vil det være at faa dem til at begribe, at det kunde øge Usikkerheden for Togene. Om dem selv vide de jo, at de gaa i Fare, hvor de gaa, og de synes endogsaa, at de gaa sikrere paa Banelinien, idet jo Toget, naar det kommer, kommer med en Fart og et Bulder, som nok skal vække deres Opmærksomhed. Og Toget gaar jo ogsaa lige frem ad Vejen; det er ikke saadan som ude paa de slagne Landeveje. Man er heller ikke udsat for, at Toget skal køre løbsk, i hvert Tilfælde mindre for, at det skal køre løbsk, end for, at en Vogn skal køre løbsk. Man føler sig i det hele taget ret tryk, naar man kommer paa Banen. Og dertil kommer, at man gaar rent og godt der inde. Folk ude paa Landet ville derfor ikke godt kunne nægte sig den Fornøjelse at gaa der, det have de aldrig gjort, og det ville de heller aldrig komme til, undtagen det bliver saaledes, at salig Gendarmerikorpset staar op igen i forstærket Skikkelse, og Politistokken holder dem derfra, og det forekommer mig, at det vilde blive en vel dyr Historie, navnlig paa en Tid, da vi skulle spare. Dertil kommer ogsaa, at vore Baner virkelig ere anlagte med det Maal for Øje at gøre Færdselen billigere og lettere, og jeg tror, at de have gjort det i stor Stil. Man har her talt om, at vi have drevet en daarlig Politik, naar vi jævnlig have øget vort Banenet, og man har sagt det paa det Grundlag, at de have givet en for lille Fortjeneste for Statskassen. Jeg havde ventet, at en af vore kloge Folk — vi have jo saa mange kloge Folk i denne Sal — havde anstillet en Undersøgelse og set at finde ud af, hvordan det hænger sammen med den Forrentning, som vore Baner have givet, og om ikke de f. Eks. i Publikums Lommer derude paa Landet have givet i god klingende Valuta gode Renter af de Penge, der ere anbragte

deri, i Form deraf, at vi have faaet befordret vore Varer, vore Personer, vore Kreaturer o. s. v. billigere. Jeg tror sikkert, at jeg ganske rolig kan sige ja til dette. Vi have haft Fordele af Banerne, hvor de ere komne, saa store Fordele, at vi paa ingen mulig Maade vilde tænke paa at undvære dem, dersom vi kunde blive fri for det Offer, som vi have maattet bringe for at faa dem, hvis det i det hele taget kunde tænkes, ja selv om der var blevet budt os en betydelig forøget Pris ud over, hvad Staten har betalt for Banerne. Men er det Tilfældet, at Banerne paa denne Maade have bragt Penge i Lommen paa Statens Borgere, ja saa er der jo ikke anden Fejl ved vort Statsbanebudget end denne, at Banerne have faaet en forkert Hank, om jeg saa maa sige, og denne Hank er den lave Tarif. Og denne Hank tænker jeg mig, at man let vil kunne tage af allerede i denne Samling, og saa er der jo ingen Ting i Vejen, saa ere de Penge vel anvendte, og vi kunne glæde os over de Bevillinger, som vi have givet i saa Henseende. — Jeg nævnede Banernes Bevogtning. Jeg vil gerne her føje et Par Ord til om dette. Bevogtningen sker jo paa den Maade, at der er ansat Ledvogtere rundt omkring, og disse Ledvogtere have den Opgave at passe paa Banelinierne. Jeg tror, at det er en ret uheldig Maade for Banerne. Og saa maa Ledvogterne derfra gaa hen i Flok og arbejde. Jeg tror, at dette, at de saadan skulle arbejde i Flok, er en Levning af al den Militarisme, som vi fik med de forskellige Løjtnanter o. s. v. ude paa vore Banelinier, og nu kan man jo ikke tillade andet, end at der skal arbejdes i Flok. Dette er uheldigt. Jeg vilde gerne denne Militarisme til Livs; jeg tror, at de derude godt kunde arbejde hver paa sit Stykke og kun samles, naar det var nødvendigt. Vi sidde jo her for at befordre menneskelig Lykke, og det er sikkert, at det vilde gøre en Ledvogter derude meget lykkeligere, naar han kunde blive ved sit Hus og i kort Afstand fra sit Hjem, saa at han ikke skal blive tvungen til at gaa lange Strækninger, ofte indtil $\frac{3}{4}$ Mil fra sit Hjem og samme Tur tilbage, saa han er færdig at rende sig træet paa Banen. Jeg vil ønske, at den højtæredede Minister vil tænke paa, naar Lejlighed gives, at se at rette en Smule paa disse Forhold. — Saa har jeg en Henvendelse til den højtæredede Krigsminister. Der var et Medlem her forleden, som sagde saadan noget som, at Ministerens Villie var Lov for det store Flertal